

(utan bilder)

✎ Zulu folktale
👤 Wiehan de Jager
📧 Kim Sandvad West
😊 danska
|| nivå 4

Honningøgens hæv

Sagor för barn på svenska

berattelser.se

Honningøgens hæv

Skriven av: Zulu folktale

Illustrerad av: Wiehan de Jager

Översatt av: Kim Sandvad West

Denna saga kommer från African Storybook (africanstorybook.org) och vidarebefordras av Sagor för barn på svenska (<https://berattelser.se/>), som erbjuder sagor på många språk som talas i Sverige.

Detta verk är licensierat under en Creative Commons

[Erkännande 3.0 Internasjonal Licens.](https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/deed.sv)

<https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/deed.sv>

Dette er historien om Ngede, honninggøgen, og en grådig mand, der hed Gingile. En dag mens Gingile var på jagt, hørte han Ngedes kald. Gingiles tænder løb i vand ved tanken om honning. Han stoppede og lyttede, indtil han så fuglen i grenene over sit hoved. "Tjitik-tjitik-tjitik," skrattede den lille fugl, mens han fløj videre til det næste træ, og det næste. "Tjitik-tjitik-tjitik," kaldte han, mens han af og til stoppede for at sikre sig, at Gingile fulgte efter ham.

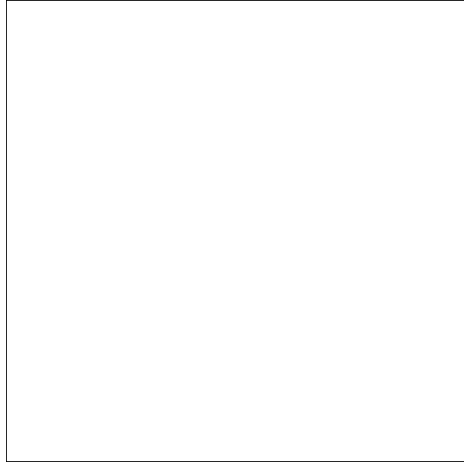

Efter en halv time kom de til et stort, vildt figentræ. Ngede hoppede vildt omkring i grenene. Så faldt han til ro på en gren og lagde hovedet på skrå og så på Gingile som for at fortælle: "Her er det! Kom nu! Hvad ventet du på?" Gingile kunne ikke se nogen bier, men han stolede på Ngede.

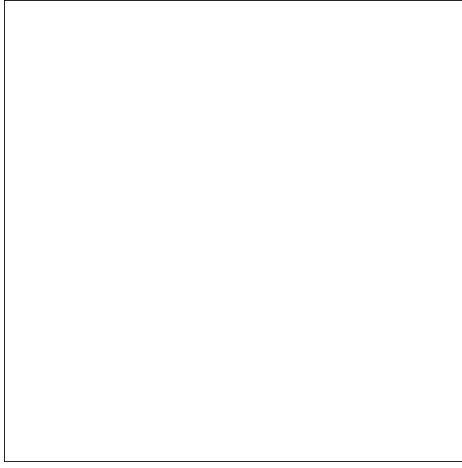
Så Gingile lagde sit jagtspyd fra sig under træet, samlede nogle tørre kviste og lavede et lille bål. Da ilden brændte godt, lagde han en lang, tør pind ind i midten af bålet. Denne type træ var kendt for at lave masser af røg, når det brændte. Han begyndte at klatre, mens han holdt den kolde ende af den rygende pind fast mellem tænderne.

Når Gingiles børn hører historien om Ngede, får de respekt for den lille fugl. Når de samler honning, sørger de altid for at give det største stykke voks til honninggøgen!

12

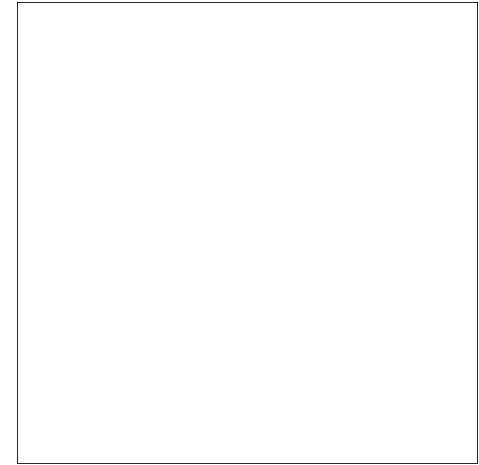
Snart kunne han høre de travle biers høje summen. De fløj ind og ud af et hul i træstammen - deres bo. Da Gingile nåede op til boet, stak han den ryggede ende af pinden ind i hullet. Bjerne skyndte sig ud, sure og vrede. De fløj væk, fordi de ikke kunne lide røgen - men ikke før de havde givet Gingile nogle smertefulde stiki!

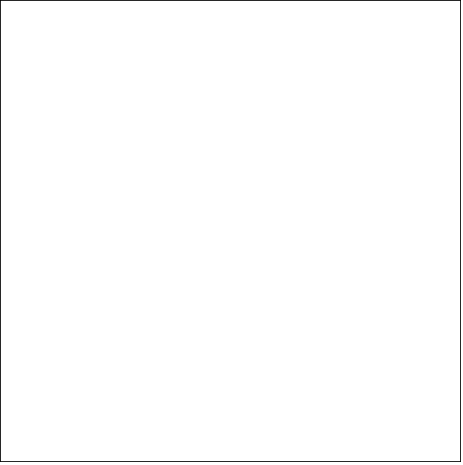
5

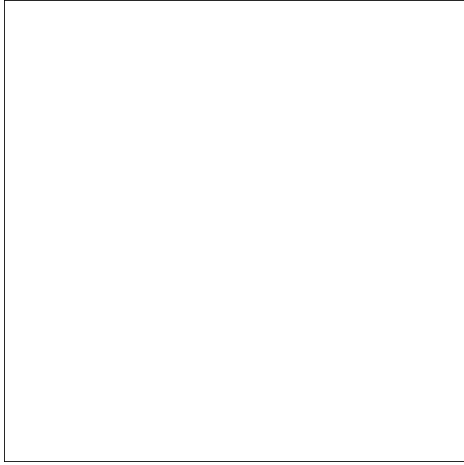
Da bierne var væk, stak Gingile sine hænder ind til boet. Han tog håndfulde af den tunge voks ud, de dryppede af blød honning og var fulde af fede, hvide larver. Han lagde forsigtigt voksen i sin taske, han havde over skulderen, og begyndte at klatre ned fra træet.

Før Leopard kunne springe på Gingile, skyndte han sig ned fra træet. I farten missede han en gren og landede med et tungt bump på jorden og vred om på sin ankel. Han humpede væk så hurtigt, han kunne. Heldigvis var Leopard stadig for søvrig til at jage ham. Ngede, honninggøgen, havde fået sin hævn. And Gingile havde fået sig en lærestreg.

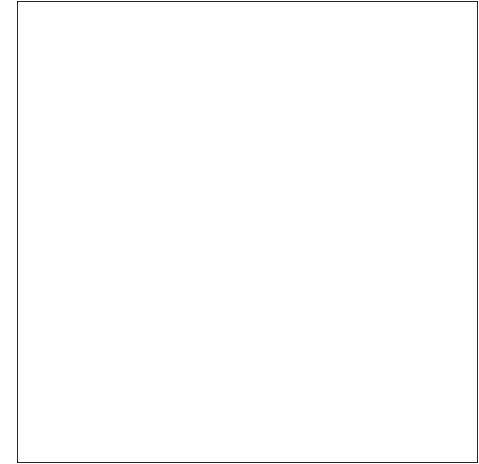
Ngede fulgte nøje med i alt, Gingilie gjorde. Han forventede, at han skulle efterlade et stort stykke voks som tak til honninggøgen. Ngede fløj fra gren til gren, tætttere og tætttere på jorden. Endelig nåede Gingilie til foden af træet. Ngede satte sig til rette på en sten nær drengen og ventede på sin belønning.

Gingilie klatrede og undrede sig over, hvorfor han ikke hørte den sædvanlige summen. "Måske er boet dybt inde i træet," tænkte han. Han løftede sig op på en ny gren. Men i stedet for boet stirrede han ind i ansigtet på en leopard! Leopard blev meget vred over at få sin søvn forstyrreret. Hun kneb øjnene sammen og åbnede munden og viste sine meget store og meget skarpe tænder.

Men Gingile slukkede ilden, samlede sit spyd op og begyndte at gå hjem, mens han ignorerede fuglen. Ngede kaldte vredt: "VIK-torr! VIK-torr!" Gingile stoppede, stirrede på den lille fugl og lo højt. "Vil du have noget honning, min ven? Ha! Men jeg gjorde alt arbejdet og fik alle stikkene. Hvorfor skulle jeg dele denne skønne honning med dig?" Så gik han sin vej. Ngede var rasende! Sådan skulle man ikke behandle ham! Men han skulle få sin hævn.

Flere uger senere hørte Gingile igen Ngedes honningkald. Han huskede den lækre honning og fulgte ivrigt fuglen endnu engang. Efter at have ledt Gingile langs skovbrynet stoppede Ngede for at hvile sig i et stort paraplytræ. "Ah," tænkte Gingile, "boet må være i dette træ." Han tændte hurtigt sit lille bål og begyndte at klatre med den rygende gren mellem tænderne. Ngede sad og kiggede på.